

Joseph „Joe“ Sobran (23. února
1946 – 30. září 2010)

Autor: Joseph Sobran

Spojené státy se zrodily z republikánského přesvědčení, že dědičnost by se neměla stát osudem. Tato doktrína má rozmanité důsledky, ne vždy přísně vzato logické a vzájemně v souladu. Deklarace nezávislosti vyhlásila, že všichni lidé byli stvořeni sobě rovni; Ústava zrušila šlechtické tituly; časem postavila mimo zákon také otroctví; „lidská práva“ pak postupně začala znamenat třeba to, že ani zaměstnavatelé soukromníci si nesmějí vybírat zaměstnance podle etnických kritérií; rasové předsudky – „rasismus“ – se staly společenským tabu; a dokonce i zobecnění o etnických skupinách dnes v tzv. slušné společnosti vyvolávají přinejmenším pozvednutá obočí (pokud tedy nevynášejí do nebes „přínos“ té či oné skupiny). Poslední vlastností, kterou lze dnes ještě celým rasám přisuzovat, tak zůstává utrpěná historická křivda.

A přesto nám selský rozum říká, že skupiny i národy mají vlastní, jedinečný charakter, své typické nedostatky i přednosti. Pokud se nebojíme ideopolicie, můžeme o těchto věcech mluvit volně. Americký individualismus je vyvážen jadrnou sociologií stereotypů, které – jak nás ujistil slavný sociolog John Murray Cuddihy – „jsou více méně pravdivé“. Pochopitelně nemusí být vždy to, co platí pro danou skupinu, pravdivé i pro každého jejího příslušníka, ale skupina tak či onak má své zvyky a způsoby, možná dokonce i vlastní kulturu (nebo „subkulturu“, abych použil slovo, které se moje generace naučila na vysokých školách). Jednotlivec pak ve svém chování projevuje typické rysy své skupiny ze stejných příčin, kvůli kterým mluví nářečím svého rodiště: od nejútlejšího věku napodobuje lidi kolem sebe, často aniž by si to uvědomoval.

A čím že si to nějaká skupina vyslouží pověst, která přetrvá staletí? Je skutečně takováto reputace „předsudkem“? „Předsudek“ nemusí nutně být předem učiněným soudem, klidně se může jednat o na základě dlouhodobé zkušenosti uznávaný závěr. Židé a Cikáni byli v Evropě neoblíbeni dlouhá staletí. Mnozí Židé tento fakt, který označují za projev „antisemitismu“, přičítají na vrub křesťanství, jež považují za pověru, a tak upírají nežidovské nedůvěře jakékoliv empirické opodstatnění. Už jen samotné slovo *antisemitismus* jako by naznačovalo, že za veškeré napětí mezi Židy a Nežidy mohou výhradně Nežidé. Proto také organizovaná snaha očernit papež Pia XII. i katolickou církev jako „antisemitské“.

Slangové výrazy (*chovat se jako židák* nebo *cikánit*) ale vypovídají o něčem zcela odlišném: nevalná reputace obou skupin má mnohem více než s náboženstvím co dělat s praktickou zkušeností a ústní tradicí. Všimněme si také, že nepopularita takovýchto skupin vykazuje znaky nedůvěry, nikoliv prosté nenávisti. Uvedené termíny naznačují nekalé jednání lidí

s ostrými lokty. Blízký východ pak je pádným důkazem, že Židé mohou být značně neoblíbení i mezi nekřesťanským obyvatelstvem. Nezískali si totiž ani srdce muslimských Arabů a velké popularitě se netěšili ani v antickém pohanském světě. Většina Židů si ale přesto fakticky zvolila žít v křesťanských zemích. Proč by něco takového dělali, jestliže křesťané byli k Židům odjakživa nepřátelští?

Většinové obyvatelstvo čas od času vybuchne v násilné reakci proti těmto menšinám, to však vždy byla historická výjimka. A naše etnická etiketa nám samozřejmě zapovídá položit se očividně se nabízející otázku: Neudělaly tyto menšiny něco, čím si proti sobě většinu popudily?

V silách vlády samozřejmě je rozpoutat nenávistnou kampaň, a tak vydráždit obyvatelstvo k násilí – tento nástroj shora vyvolané nenávisti nacházíme v rukou moderních států poměrně často. Většina předsudků ale nevzniká za pomoci státní doktríny. Jsou plodem lidové zkušenosti a postupného rozšiřování pověsti skupiny. První Cikánka, kterou jsem v životě viděl – bylo to na ulicích Říma – mi z rukou vytrhla svazek bankovek. Ve své naivitě jsem si na ni nedával pozor, přestože mě před ní mí společníci varovali.

Kniha Hilaira Belloc *Židé* z roku 1922 by měla být povinnou četbou pro každého, kdo upřímně usiluje o porozumění tomu, čemu se dříve bez obalu (i mezi Židy) říkávalo „židovský problém“ nebo otázka. Belloc na tento problém pohlíží z křesťanské perspektivy, nanejvýš objektivně přitom uznává, že židovské hříchy jsou do značné míry druhou stranou mince jejich předností. Kniha vznikla v době, kdy „židovský bolševismus“ v Rusku představoval značnou hrozbu křesťanskému světu. Židovští komunisté v mnoha zemích jako by v krajní podobě ztělesňovali všechny Židům obvykle připisované špatnosti: nenávist k většině a jejímu náboženství, licoměrnost, materialismus, mocichtivost.

Schopnost Židů přežívat napříč milénii často bývá nazývána „zázrakem“. Skoro by to tak i vypadalo – doslova. Judaismus je založen na božském zjevení a silně kmenový a patriarchální Mojžíšův zákon, tak protichůdný všem zásadám moderního liberalismu, zdá se stvořil rasu, která se po staletí odmítala smísit s obyvatelstvem, v jehož středu žila.

Navíc si coby své svaté knihy (křesťané jim říkají „Starý zákon“) vybrali spisky, jež je vykreslují ve značně nelichotivém světle. Od Zákona se v nich totiž Židé opakovaně odvracejí a Bůh je tak nucen tento tvrdohlavý národ znovu a znovu kárat a strašlivě trestat – a dokonce dovolit jejich nepřátelům, aby si Židy porobili. Židé v tomto ohledu stojí v ostrém protikladu např. k antickým Římanům, kteří svůj národ glorifikovali a časem vypracovali sebeláskou prodchnutou mytologií, jakou dodnes čteme třeba ve Vergiliově *Aeneidě*. Dnes ale už mocné Římské říše dávno není, zatímco Židé tu pořád jsou, z velké části právě díky své schopnosti duchovní sebekritiky. „Koho Pán miluje, toho přísně vychovává.“ A Židé si, budiž jim to přičteno k dobru, vzali tuto přísnost k srdci.

Svému náboženství věrní Židé považují morální zákony za platné stejně objektivně jako třeba ty přírodní. Jejich morální cítění je přísné, plné vervy a realismu, prosté křesťanských sklonů dělat z morálky sentimentální kaši, kde každý hříšník dostává nekonečně druhých příležitostí

napravit se. V tomto ohledu mělo rané křesťanství mnohem blíže k judaismu než modernímu, značně rozředěnému křesťanství.

Většina Židů ale samozřejmě v judaismus už dávno nevěří; mnozí pak pociťují nepřátelství ke všem náboženstvím, včetně toho vlastního. Výměnou judaismu za sionismus přijali za svůj moderní a samochválou prodchnutý nacionalismus. Z jakékoliv kritiky směřující na jejich hlavu se stal „antisemitismus“. Stát Izrael praktikuje proti Nežidům všechny formy diskriminace, které sekulární Židé v postavení menšiny kdekoliv jinde tak rozhodně odmítají. Zmínit se o této očividné skutečnosti veřejně však člověk podniká na vlastní nebezpečí. Idea vyvoleného lidu se oddělila jak od Mojžíšova zákona, tak od jakéhokoliv vědomí transcendentního poslání vůči gójům – „národům“. A sionistický šovinismus tím, že Židy za každých okolností staví do role nevinných obětí, podkopává odvěkou židovskou připravenost k přísné sebekritice. Podobně, jako se kritiky Židů z gójských úst stal „antisemitismus“, se i jakákoliv židovská sebekritika rovná „sebenenávisti“.

Moderní Židovstvo bylo nanejvýš pobouřeno (později odvolanou) **rezolucí OSN z roku 1975**, podle níž je sionismus „formou rasismu a rasové diskriminace“, byť právě takto by Židé právem označili jakýkoliv jiný stát s podobnými zákony zakládajícími podřadný status Židů. Izraelské zákony upravující smíšená manželství a trvalý pobyt (92% izraelského území je určeno k obývání výlučně židovským obyvatelstvem) připomínají americký Jih éry Jima Crowa či německé Norimberské zákony. Jen hrstka kritiků si však troufá promluvit o tomto dvojím metru nahlas a veřejně. Vlastně by ale bylo poněkud nepřesné mluvit o běžném dvojím metru: jedná o uplatňování standardů stojících v *přímém protikladu* k těm moderním, v zásadě „liberálními“, na nichž Židé tak kategoricky trvají kdekoliv jinde.

„Právo Izraele na existenci“ ve skutečnosti znamená právo Židů ovládat Nežidy. To je základem – a *de facto* ústavou – židovského státu, jehož židovské soudy rozhodly, že Nežidům nepřísluší tatáž práva jako Židům. Podle „práva návratu“ se mohou všichni Židé na celém světě „vrátit“ do Izraele (i když tam nikdy žádný z jejich předků nežil) a okamžitě si nárokovat práva upíraná Palestincům, jejichž předkové v zemi žili nespočetná staletí.

Tato fakta spolu se značnou závislostí Izraele na americké pomoci, jako by potvrzovala právě ony stereotypy, proti nimž se Židé neustále vymezují: Židé jako obojací „parazit“, kteří neuznávají své morální závazky vůči Nežidům. Stejný efekt má i izraelská špionáž a krádeže technologií směřující proti naší zemi. Usvědčený a odsouzený špión Jonathan Pollard je v Izraeli **všeobecně oslavován jako národní hrdina**. A přesto nejen z úst Židů samotných, ale také našich vlastních zaprodaných politiků do omrzení slyšíme, že Izrael je naším „věrným spojencem“ a modelovou „demokracií“.

Když ještě sionismus nebudil dojem hnutí s reálnými šancemi na úspěch, považovali mnozí Židé komunismus za „dobrý pro Židy“. Přitom ho pochopitelně označovali za dobrý také pro „proletariát“. Carské Rusko sice kdovíjak početný proletariát nemělo, po vzniku Sovětského svazu se z něj však rázem stal „ráj dělnictva“. A až do vydání velkolepé trilogie *Souostroví Gulag* hrdinou **Alexandrem Solženicynem** v 70. letech (úryvky z díla publikoval v *New York Times* sionistický šéfredaktor Abe Rosenthal) silně židovská americká liberální média tvrdila,

že obyčejným Rusům se v komunistickém zřízení vede nesrovnatelně lépe než pod despotickým carem.

V Německu, zejména po zkušenostech s Židy vedenými komunistickými pokusy o puč v Německu, Maďarsku nebo Rumunsku, mohl Hitler dosti věrohodně tvrdit, že sovětský komunismus je názornou ukázkou toho, co Židé zamýšlejí i pro ostatní země. Tradiční nedůvěra se tak snadno vystupňovala v hysterii, kdy se perzekuce stala nejen přípustným, ale dokonce podle všech zdání i prozíravým postupem. Také v Americe varoval rozhlasový kazatel otec Charles Coughlin před židovským bolševismem: uváděl skutečná (tj. židovská) jména příslušníků sovětské vládnoucí kliky a obviňoval sovětský režim z vraždy 20 milionů křesťanů (což se později ve světle expozé Solženicynova i dalších ukázalo být jako ještě příliš nízký odhad). Přesto se Stalin mezi Židy po celém světě těšil všeobecné podpoře, a to dokonce i po krvavých čistkách větší části židovských příslušníků nejvyšších sovětských kruhů.

Mají i dnešní Spojené státy svůj „židovský problém“? V mediálním věku se Židé těší výsostnému postavení v hlavních médiích: v televizním zpravodajství, komentářích, v redakcích velkých novin i hollywoodském showbusinessu. Představují také mocnou lobby, která se rozhodně zasazuje za všechny liberální *cause célèbre*: feminismus, „liská práva“, volná dostupnost potratů, vykázaní náboženství z veřejných prostor – všeho, co obvykle bývá proti srsti křesťanskému obyvatelstvu. Nemálo etnických Židů (stejně jako mnozí nominální křesťané, ale fakticky odpadlíci) v sobě i dnes nosí něco, co bychom mohli nazvat bolševickým genem.

Židé v této zemi ovšem vládou takovou mocí, že jakákoliv zmínka o židovské dimenzi liberalismu je naprostým tabu, zatímco zájmy „křesťanské pravice“ jsou oblíbeným námětem diskusí, často vedených značně opovrhlivým tónem. Jak jsem na vlastní kůži poznal, novinář dává psaním o židovských zájmech – v jiném než to výhradně pochvalném duchu – všanc svou kariéru. Obzvláště názornou pak demonstraci tohoto stavu přinesla soustředěná mediální nenávistná kampaň proti Patu Buchananovi. Židovská moc dnes zdá se nabyta takového rozměru, že z ní mají jisté obavy dokonce i samotní Židé v médiích.

Do jisté míry se ale jedná vlastně jen o logický důsledek židovského úspěchu ve svobodné společnosti. Sice dosáhli nesmírného vlivu a bohatství, mají ovšem také veliké nadání a nezdolné odhodlání. Už téměř od kolébky patřívají mezi nejsnaživější špičku, a pokud jim s naprostou jistotou můžeme připsat jednu vlastnost, je to schopnost soustředit se na dlouhodobý cíl. Pomineme-li ojedinělé výjimky jako Sandy Koufax, jsou Židé až proslulými nesportovci – důvodem zde však nemusí být jen absence sportovního nadání. Pravou příčinu hledejme spíše v jejich serióznosti. Jak vysvětlil proslulý židovský debatér Maurice Samuel, Židé sporty a hrami obecně opovrhují a neplýtvají drahocenným časem na tyto gójské hlouposti. Zkuste si představit židovského pecivála, jak se posadí před televizí s basou piv a plánem strávit celý den sledováním tří utkání amerického fotbalu po sobě! Kdovíjak uvěřitelně to zrovna nezní...

Tato serióznost ovšem nachází vyjádření i v pověstné židovské pomstychtivosti. I lidé, kteří

k Židům nechovají nenávisť, se jich obávají a nechtějí se jim připlést do cesty. A protože Židé věří vlastním mýtům o svém věčném pronásledování, mívají zhusta dojem, že jakákoliv výtky se rovná perzekuci, takže své kritiky velmi ochotně nálepkují hákovými kříži. Vzhledem k jejich nepoměrné moci v médiích to znamená, že ke sluchu široké veřejnosti dolehne jen velmi zřídka kritika Židů – včetně případů, kdy si ji zaslouhují. Židovská moc tak potlačuje svobodu slova i tam, kde tisk nepodléhá sebemenšímu náznaku vládní cenzury.

Židé samozřejmě „jen“ uplatňují svá vlastnická práva, když svým kritikům upírají přístup do svých sítí nebo novin. Výsledkem je však tak jako tak zásadní okleštění svobody veřejné debaty. Zpravodajská média totiž veřejnost nejen informují, ale také „od-informují“: potlačováním a zamlčováním jak samotných faktů, tak jejich komentářů.

Veřejnost si proto navykla posuzovat věci z židovské perspektivy. Co alespoň mě osobně zaráží na celé věci nejvíc, je neustálé připomínání 2. světové války, která už se v našem diskurzu dávno netočí kolem Pearl Harboru a Japonska, ale její příběh se obsedantně soustředí na „holokaust“ – slovo, které během samotné války vůbec nezaznělo. Dozvídáme se, že americké vítězství bylo dobré proto, že znamenalo zničení Hitlera. Ve skutečnosti byl ale jejím opravdovým vítězem Stalin, který jedním smělym manévrem dostal pod komunistickou nadvládu desítku křesťanských zemí. Protože se ale komunismus těšil značné židovské podpoře a většinu jeho obětí tvořili křesťané, o jeho roli ve válce se příliš nemluví. Dokonce i židovští antikomunisté (kterých dnes není vůbec málo) o zběsilém pronásledování křesťanů komunisty v zásadě mlčí. V ostrém kontrastu s nekonečnými hony na obstarožní nacisty neproběhla jediná kampaň směřující k dopadení a potrestání stárnoucích komunistických zločinců nebo vyplacení odškodnění za komunisty spáchané ukrutnosti a způsobené utrpení.

Židé až donedávna z plných sil podporovali (a do značné míry kontrolovali) „hnutí za občanská práva“, které však ve skutečnosti bylo socialistickou kampaní za rozšíření pravomocí centralizované vlády nad soukromými občany i institucemi. Nevyslovenou premisou celého hnutí ale paradoxně byla bělošská nadřazenost a černošská podřadnost. Považovalo se tedy za samozřejmé, že černé děti nemohou v segregovaných školách získat patřičné vzdělání a mohou se stát úspěšnými jedině tehdy, pokud budou moci zasednout do stejných lavic jako bílá dítě. Státní školy ale nezůstaly po integraci doopravdy integrované nadlouho: běloši z nich při první příležitosti uprchli.

I zde měly být domnělou příčinou „předsudky“ – nebo jak by to **homileticky** nazval Bill Clinton, „strach z lidí, kteří se od nás něčím liší“, např. „barvou pleti“. Běloši však obecně nemívají strach ani tak z množství podkožního pigmentu, jako spíš z násilí. Proto také vynakládají nemalé úsilí a prostředky, aby mu unikli. I liberálové jak známo posílají své děti do bezpečných, tj. z většiny bělošských škol. Kdyby byl „bělošský úprk“ z černošy ovládaných měst motivován ryzím a iracionálním rasovým předsudkem, pak by v běloších museli vyvolávat podobnou hrůzu také Asiaté a další neběloši.

Mezi obrannými a agresivními předsudky je zjevný rozdíl, jehož legitimitu však liberalismus odmítá uznat. Jestliže jedna skupina vidí v jiné skupině hrozbu a je ochotna zaplatit vysokou

cenu, aby se vyhnula blízkému kontaktu s touto hrozbou, má nejspíš předsudek alespoň nějaké opodstatnění. Liberálové ale v odpovědi na tento tržní poznatek zakazují trh a nařizují povinný kontakt bez toho, aby si kdy položili otázku ohledně nutnosti tohoto postupu. Když pak tato opatření selžou, dospívají liberálové k jednoznačnému závěru, že je třeba vynutit si aplikaci vytyčené politiky v ještě drastičtější podobě.

I dnes se černošští „předáci“ jako Jesse Jackson v mnohém nápadně podobají bělochům, kteří věří ve vlastní nadřazenost. I Jackson se domnívá, že černoši jsou potenciálně nebezpečnými pachateli zločinů: jednou prozradil, že když za sebou v noci zaslechne kroky, uleví se mu v případě, když se otočí a uvidí bělocha. Ohromný nepoměr mezirasových zločinů spáchaných černochoy a bělochy – asi 50 ku jedné – vlastně ani nikdo neřeší. Násilný zločin spáchaný bílým pachatelem proti černošské oběti se však rychle ocitá na předních stránkách všech celostátních novin.

Jesse Jackson a jeho trumfové eso

Zapovězené předsudky vůči černochoy se tak derou na povrch značně klikatými cestičkami, v podobě všeobecně nízkých očekávání kladených na černochoy (srovnejte to s vysokými očekávání u Židů). Jackson i další svými nároky na bělochoy jako by mlčky uznávali, že černoši nejsou mimo doménu sportu, showbusinessu a múzických umění bez opory schopni uspět – černochoy jako tvůrce, objevitele nebo průkopníky pak jako by si ani neuměli představit. Vidí v nich pouhé příjemce bělošské štědrosti a ozubená kolečka bělošské hospodářské mašinerie. A jakkoliv hlasitě si stěžují na podřadnou úlohu černého muže v bělošském světě, nedokáží si jej podle všeho jako budovatele civilizací být jen představit.

Jackson a jemu podobní si to možná ani plně neuvědomují, ale svým chování vytrvale posilují myšlenku, že černoši nejsou schopni dokonce ani morální zodpovědnosti. Tím, že ze všech černošských neduhů obvinují bělochoy, učí své lidi, že jedině běloši vládnu morální autonomií a černoši se mohou stát jedině tím, čím se je běloch rozhodne učinit. Bílý muž se jim stal nadčlověkem, univerzální černošskou výmluvou pro veškerá selhání. Ať už Jackson říká cokoli, jeho činy si lze jen těžko vykládat jinak. Většina ostatních zdá se souhlasit. Jak poznamenal Bernard Shaw, nehlouběji vyznávané pozice člověka se názorněji projevují v domněnkách, na jejichž základě obyčejně jedná, než v jeho slovech.

Mimo sport – kde černoši dominují podobně neohroženě jako Židé ve svých hájemstvích – zůstává většina ostatních černošských „počinů“ politického charakteru. Toto černošští „předáci“ dělají: bojují za zbytnění moci státu, osekání bělošských svobod a přerozdělení jejich peněz na rasové účely. Stát je samozřejmě vyděračská a parazitická instituce, která

neprodukuje nic, jen některým dává to, co jiným vzala – „organizovaný lup“, jak to nazval Bastiat. Úspěch v politice není nic, na co člověk měl být zvláště pyšný.

Požadavky na „reparace“ pro černochoy trpící „přetrvávajícími dopady“ otroctví přehlížejí skutečnost, že právě otroctví je jedinou institucí, již kdy Amerika převzala z Afriky. Navíc byla podoba otrokářství na našem kontinentu podstatně humánnější než její africká inspirace: američtí otroci typicky nebyli na rozdíl od své „domoviny“ mrzačeni ani kastrováni. A protože si černošští předáci Afriku idealizují (vždyť si přejí, aby se jim říkalo „Afroameričané“!), nevolá nikdo po vyplacení reparací africkými otrokáři, zatímco na bedra bílých Američanů padá veškerá zodpovědnost za současné problémy černochoy.

Nikoho by proto neměla překvapovat vytrvalost existence „stereotypů“ s nevalnou pověstí – často totiž mívají bezděčné a tiché posvěcení právě oné skupiny, jež je tak důrazně odmítá. Stereotypy o jakékoliv skupině jsou však ze své podstaty založeny na vnějškovém a typicky i negativním vnímání této skupiny. I přes hlasité námitky liberálů mívají stereotypy jistou empirickou platnost, jež však nebere v potaz vnitřní život skupiny – rozmanitost, nejednotu i diskuse, kvůli nimž skupina nemůže být monolitem. Každá souborem tradic svázaná skupina bývá rozpolcena také ostře protichůdným výkladem těchto svých tradic. Její příslušníci, kteří si to jasně uvědomují, mohou mít oprávněný pocit, že jejich kritici ve skutečnosti nechápou komplexitu, v níž má pro lidi zvenčí nepříjemné chování původ.

Podobně i menšiny mají své vlastní předsudky a stereotypy, také do jisté míry podložené zkušenostmi s chováním většiny. Úspěch tolika černých a židovských komiků vychází velkým dílem z jejich perspektivy coby příslušníků méně početné a kulturně „obležené“ rasy, která si díky tomu uchovala schopnost vnímat absurdity, které si lidé z většinového společenství už ani neuvědomují. Je myslím pozitivní výpovědí o lidské přirozenosti, že většina často shledává tyto karikatury sebe sama nesmírně zábavnými.

Stereotypy pochopitelně mohou být i příznivé, uznalé a dokonce vřelé. Židé jsou všeobecně uznáváni pro svou inteligenci a lásku ke slavným Židům často vyvěrá právě z jejich vlastností, díky nimž působí „židovsky“. Černoši pak často bývají zobrazováni na plátně jako jaderní, vřelí, důstojní a moudří – nebo alespoň byli, dokud nepřestal být pozitivní vztah k bělochům v módě a nestal se jakousi zradou, vystřídán „černošskou hrdostí“, která si ve vztahu k bělochům žádá nevraživost a výhružnost. Většina bělochů i dnes považuje orientálce za zdvořilé a pracovité. Irové a Italové, kdysi opilci a mafiáni, dnes bývají terčem stereotypů veskrze neškodných. Ve své době však i tyto staré stereotypy nejspíš prozrazovaly kus pravdy.

Podle mantry Billa Clintona je „rozmanitost naší největší silou“. I když si Clinton na podbízění se nejrůznějšími menšinám (včetně sexuálních deviantů) udělal kariéru, pravdou zůstává, že lidské různorodosti bychom si skutečně měli vážit. Nic se ale nemá přehánět: společnost potřebuje také jednotu a obecný konsenzus mnohem hutnější, než jaký nabízejí liberální banality.

Esej Josepha Sobrana *Created Equal* najdete na webu Sobran's.